

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У 10182/11
10.11.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већ у састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље [REDACTED] из [REDACTED] Улица [REDACTED] против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, Београд, Светозара Марковића бр.42, ради поништаја закључка број:07-00-01032/2010-03 од 08.07.2011. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.11.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним закључком, обустављен је поступак по жалби тужиље, изјављеној због непоступања Министарства унутрашњих послова Републике Србије по њеном захтеву од 21.04.2010. године, којим је тражила копију списка од 170 “штићених директора” о којима је писао недељник “Време” од 27.03.2003. године, у фељтону “Документи о јединици за специјалне операције”.

У тужби поднетој овом суду дана 16.09.2011. године, тужиља оспорава законитост закључка туженог органа, због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да се Поверенику за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, дана 06.02.2010. године, обратила са захтевом да исти затражи списак од 170 "штићених директора" о којима је писао недељник "Време" од 27.03.2003. године, у фељтону "Документи о јединици за специјалне операције", од БИА, а да ју је исти упутио на Безбедносно-информативну агенцију. Објашњава да су сва дешавања у ВФ-ТЕЛ-у, који је основан на бази правно-ништавог уговора од 25.07.1990. године, незаконита, а да је исти случај и са његовим правним следбеником, те да је приликом оснивања ВФ-ТЕЛ-а, из ВФ-а на рад у ВФ-ТЕЛ прешло 400 радника, међу којима је била и она, да су сви радници били акционари фирме "ВФ", да су сви из ВФ-ТЕЛ-а отпуштени, а да акције нису добили. Истакла је да је Безбедносно-информативној агенцији детаљно, хронолошки описала и доказала редослед незаконитих радњи, од оснивања ВФ ТЕЛ, па до подношења захтева, како би иста сагледала колику је штету прозроковао уговор од 25.07.1990. године, радницима који су били запослени у ВФ-ТЕЛ-у, а и држави. Такође је БИУ обавестила и да води радни спор о отказу, да је као пуномоћник акционара подносила три тужбе Трговинском суду, ради утврђивања ништавости спорних уписа ВФ-ТЕЛ-а и његовог правног следбеника СИМЕНС-а, те да води и кривичне поступке против осумњичених за организовани криминал "прања" незаконито стеченог новца у ВФ-ТЕЛ и његовом правном следбенику и ВФ Холдингу. Како БИА више није у саставу МУП-а, те како сматра да би се списак "штићених директора" морао налазити у МУП-у Србије, дана 21.04.2010. године, обратила се МУП-у Србије са идентичним захтевом као и раније, али јој директор МУП-а Србије, Милорад Вељовић, није одговорио на захтев. Из тог разлога је дана 08.06.2010. године, изјавила жалбу Поверенику за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, који није одговорио на њену жалбу, већ је обавестио да је истекао законски рок за поступање по њеној жалби. Заменица Повереника Станојла Мандић на њену жалбу од 08.06.2010. године, одговорила јој је закључком од 08.07.2011. године, којим је обустављен поступак по њеној жалби. Сматра да је поменути закључак неоснован, јер Повереник није на њену жалбу одговорио у року од 30 дана, у складу са чл. 24.

Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, те да је и ако је било оправданих разлога за кашњење Повереник био дужан да је о томе обавести у року од 30 дана од дана подношења жалбе, а који рок није испоштован. Са напред наведених разлога, тужила предлага да суд уважи њену тужбу и поништи оспорени закључак.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног закључка и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе сагласно одредби члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног закључка, тужени је правилно обуставио поступак по жалби тужиле, изјављене због непоступања Министарства унутрашњих послова Републике Србије по њеном захтеву од 21.04.2010. године, у поступку спроведеном без повреде правила поступка, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Ово стога, што је тужени орган поступајући по жалби тужиле од 09.06.2010. године, исту доставио Министарству унутрашњих послова Републике Србије ради изјашњења, које је изјашњавајући се на наводе жалбе, у допису 01 број:7291/11-2 од 06.07.2011. године, обавестило тужени орган да је у међувремену, дана 06.07.2011. године, упутило одговор тужили да не поседује списак у коме су садржани подаци о 170 "штићених директора".

Одредбом члана 24. став 5. Закона слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр.120/04, 54/07, 104/09 и 36/10), прописано је да се поступак по жалби обуставља закључком, између осталог, и ако орган власти,

након изјављене жалбе због непоступања по захтеву, а пре доношења одлуке по жалби, тражиоцу омогући приступ информацијама или по захтеву одлучи.

Имајући у виду да је орган власти након изјављене жалбе поступио по захтеву у складу са чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, то је, а у смислу цитиране одредбе члана 24. став 5., а у вези са чланом 23. истог Закона, тужени орган и по налажењу Управног суда, правилно поступио када је донео одлуку о обустављању поступка.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, према којој суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног закључка без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се судској ствари која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног закључка и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног закључка требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Суд је ценио наводе тужбе, па је имајући у виду напред наведено, нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачије решавање ове управне ствари, будући да је у поступку на несумњив начин утврђено да је по изјављеној жалби, поступљено по захтеву тужиље, због чега је оспореним закључком правилно обустављен поступак због непоступања МУП-а Србије.

Налазећи да оспорним закључком није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.11.2011. године, 20 У. 10182/11

Записничар

Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија

Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправака
За **Управитељ писарнице**
Дејан Ђурић

J3